

Edebiyat bahçesinden bir meyve...

Takdim

Jules Verne'in en çok okunan kitaplarından biri, İki Yıl Okul Tatili'dir. Yayımlandığı 1888 yılından itibaren birçok dile çevrilen kitap, günümüzde hâlâ popülarlığını korumaktadır.

Macera, Chairman Okulu'nda okuyan öğrencilerin okul tatilinde deniz seyahatine çıkmak istemeleriyle başlar. Yaşları 8 ile 15 arasında değişen 15 çocuğun ailesi, Sloughi isminde bir gemi kiralar. Çocuklar, seyahate çıkmadan bir gün önce gemiye yerleşip uyurlar. Gemi mürettebatı son kontrollerini yaptıktan sonra, gemiden kısa süreliğine ayrılır. O sırada bilinmeyen bir sebepten dolayı geminin halatları kopar. Gemi, okyanusun engin sularına doğru sürüklenir. Çocuklar, uyandığında kendilerini, okyanusun hırçın dalgalarıyla boğuşan gemide bulurlar. Gemi, okyanusun şiddetli fırtınasından etkilenerek bir

adanın kıyısındaki kayalara çarparak paramparça olur. Hiçbir hayat tecrübesi olmayan çocuklar, kendilerini ıssız bir adada bulur...

Umutlarını hiçbir zaman yitirmeyen bu cesur çocukların, ıssız bir adada macera dolu hikâyesinden çıkarılması gereken pek çok ders vardır. Onların hayatta kalma çabalarına ve kıvrak zekalarına hayran kalacaksınız...

Muhammet YILDIZ

Dalgaların Arasında Bir Gemi

9 Mart 1860 günü, saat gece yarısını gösteriyordu. Bulutlar denizle birleşmiş, görüş mesafesini oldukça azaltmıştı. Dalgaların yuvarlandığı denizde 100 ton ağırlığında büyük bir seyahat gemisi gidiyordu. Geminin ismi Sloughi'ydi.

Geminin arkasında biri 14, ikisi 13 yaşlarında 3 çocuk ile bir de 12 yaşlarında siyahi bir çocuk vardı. 4 çocuk da dümen başındaydı. Güçlerini birleştirip dümeni kullanıyorlardı. Bu oldukça zor bir işti. Geminin arka tarafına çok şiddetli bir dalga çarptı. Bu çarpmanın etkisiyle çocuklar yere savruldu. Kendine gelen çocuklardan biri:

- Briant, dümen çalışıyor mu? diye sordu.

Briant:

- Evet, Gordon çalışıyor. Moko sana bir şey olmadı değil mi?

- Hayır, Briant. Fakat gemiyi, dalgalara karşı ayakta tutmaya çalışalım. Yoksa boğulup gideriz.

Bu esnada geminin odalarına inen merdiven kapağı açıldı. Bir köpek ve iki çocuk görüldü. Çocuklardan biri:

-Briant! Briant! Ne oldu? diye sordu.

Briant:

- Bir şey yok Iverson! Orada durmayın, aşağıya inin. Dole sen de!

Dole:

- Çok korktuk.

Briant:

- İçeri gidin diyorum. Yataklarınıza girip yorganlarınızı başınıza çekin! O zaman korkmazsınız. Endişe edecek bir şey yok, dedi.

Tehlikenin farkında olan Gordon da bağıınca çocuklar içeri girdi. Dole, arkadaşlarının da korktuğunu söylemişti. Demek ki gemidekiler hep çocuktuk. Gordon, Briant, Doniphan ve geminin küçük tayfası Moko'yu da sayarsak tam 15 çocuk vardı. Nasıl oldu da çocuklar bu gemiye binip buralara kadar sürüklendiler?

Gemiyi kumanda edecek büyük bir kaptan, manevralara yardım edecek tayfa ve dümen kullanacak biri dahi yoktu. Bu yüzden gemideki çocuklar, okyanusun hangi noktasında olduklarından habersizdi. Tek bildikleri Büyük Okyanus'ta olduklarıydı. Büyük Okyanus'un uzunluğu bir ucundan diğer ucuna yaklaşık 10 bin

kilometreden fazladır. Avustralya ve Yeni Zelanda'dan ta Güney Amerika'ya kadar uzanır.

Sloughi gemisine acaba ne olmuştu? Gemi personellerinden sadece miço meydandaydı. Etrafta başka bir gemiden eser yoktu.

Briant ile arkadaşları, gemi dalgalar altında kalmasın diye çok dikkat ediyordu. Ama fırtına şiddetleniyordu. Gemici tabiriyle rüzgâr adeta yıldırım gibi esiyor, gemiyi darbeleriyle dövüyordu. Kırk sekiz saattir hırçın dalgalarla boğuşan bu gemi için bir umut ışığı yok gibiydi. Doniphan bağırdı:

- Geminin arka direği kırıldı!

Moko:

- Hayır, direk kırılmadı. Yelken aşağıya düştü.

Moko, biraz gemiciliğe aşinaydı. Briant da birkaç sene önce Avrupa'dan gelirken bulunduğu teknede gemicilikle ilgili bir şeyler öğrenmişti. Bu konuda zerre kadar bilgileri olmayan diğer çocuklar, Sloughi'yi, Briant ile Moko'nun yönetimine bıraktı.

Briant ile Moko, büyük bir beceri gösterdiler. Büyük yelkenin yırtılan parçalarını bıçakla kopardılar. Yelkenin iki ucundaki halkalara ip geçirdiler. İpi de geminin korkuluklarına bağladılar. O sırada tekrar geminin kapısı açıldı. Briant'ın kardeşi Jacques göründü. Briant:

- Ne istiyorsun Jacques?

- Gel bak! Kamarada bile su var!

Briant, koşarak aşağıya indi. Geminin kamarası şiddetle sallanan bir lamba ile aydınlatılıyordu.

Yataklarına uzanan 10 çocuk görünüyordu. Yedi sekiz yaşlarında olan en küçükleri çok korktuklarından birbirlerine sarılmıştı. Briant, çocukları sakinleştirmek için:

- Tehlike yok arkadaşlar. Biz buradayız, korkmayın, dedi.

Hemen yerdeki suya baktı. Su, geminin kaptasına çarpan dalgalardan içeri sızmıştı. Bunda korkulacak bir şey yoktu. Briant, çocukları sakinleştirdikten sonra dümene döndü.

Gemi, suyun içine dalmış gibi dalgalara göğüs gererek gidiyordu. O esnada büyük bir dalga, gemiyi aşarak adeta güverteyi süpürdü. Gordon, Briant ve Doniphan'ı yere fırlattı. Moko'yu da dalgalar aldı. Geminin korkulukları dalganın etkisiyle kırıldı. Sular da oradan akıp gidince gemi batma tehlikesinden kurtuldu. Briant, kendini topladığı gibi:

- Moko! Moko! diye bağırdı.

Doniphan:

- Denize düşmüş olabilir, dedi.

Gordon:

- Görünürde yok, sesi de gelmiyor, diye bağırdı.

Briant:

- Ona yardım etmeliyiz. İp ve cankurtaran simidi bulmalıyız! Moko! Moko! diye bağırmaya devam etti.

Moko'nun sesi geldi:

- Yetişin! İmdat!